

Základy mezilidské komunikace

Jiří Charvát

Chladnou hlavu 29.

„...takže jsou to vlastně *ta* diakritika. Plurál! Ale nikdo to tak neříká. A víte proč?“ gestikuloval jsem vzrušeně kompotovou lžičkou. „Ne? Nebudu vás napí...“

Vlasta spadla obličejem do hrachové kaše.

Libor na ni ukázal a souhlasně pokýval: „Má pravdu. To nebyla zábavná historka.“

Odmíchl jsem se a začal si uraženě loupat kiwi.

„Víš, že klitoris je prý velký kužel?“ pokusil se Libor za minutu a půl o udobřovací konverzaci, když dostavěl na Vlastině temeni voodoo panenku z párátek. „A kouká ho jen špička.“

Vlasta prudce zvedla hlavu, vyhrkla jméno nějakého italského dramatika a pak už jen unyle zírala před sebe, zatímco kusy hrachu na její tváři zvolna podléhaly gravitaci.

Vstal jsem a došel pro ubrousky. Přinesl jsem jich asi tucet a jedním jí rovnou otřel dvě místa, kde se jí luštěninová hmota dostala do vlasů. „Víš, lepší máš normálně koupit si noční krém.“

„Za to můžeš ty!“ obořila se na mě a usmrtila mi vidličkou kiwi.

„Jak... Co?“ polekal jsem se.

„Kdybys nechodil s Ol'gou, tak se nerozejdete.“ To dávalo smysl. „Ol'ga se ode mě neodstěhuje a nepřijde místo ní...“ Vlasta se nadechla, zatnula zuby a zlostně zaševalila, „Simona.“

„Je sexy?“ Libor si jediným zkušeným položením prstů na náprsní kapsu zkontroloval počet prezervativů.

„Celou noc poslouchá mp3ky! Prodigy nebo co. Říkala jsem jí, že to slyším taky, že nemůžu spát, a ona zase že nemůže spát bez toho. Předevčím jsem usnula při svém vlastním referátu! Hned první den, co přišla, přestavěla nábytek. Protože nemůže spát s hlavou na jihozápad! Takže teď mám stůl v tom koutě, kde je pavouk...“ schovala tvář do dlaní a hlasitě se rozplakala.

Vyměnili jsme si s Liborem poděšené pohledy. Chytil jsem Vlastu empaticky za ukazovák a Libor ji konejšivě plácal otevřenou dlaní po lebeční kosti. Já dělal: „Ššš,“ Libor se z ne úplně zřejmých důvodů pustil do zpěvu ukolébavky.

„No tak. Uchláchol ji nějak!“ naléhal jsem, aniž bych pohnul ústy, když si už více než polovina strážníků otočila židle naším směrem. „Ty to s nima umíš.“

„Proo... jedno kvítí slunce nesvítí,“ sáhl po klasice. „Než se vdáš, tak se nee... nesedávej, panenke, v koutě... u potoka...“ panikařil. V utěšování jsme byli průměrní.

„A co ta druhá spolubydlící? Ta alkoholička,“ snažil jsem se navrhnout jí spojení.

Vlasta jen vrtěla hlavou: „Ta měla někdy před měsícem narozeniny a od té doby jsem ji neviděla,“ zalykala se.

„Když máš problém vycházet s lidmi, měla by ses zamyslet v první řadě sama nad sebou,“ hodil Libor do placu přesně ten typ psychouder, na které nebyl žádný plačící v celé historii bulení ani za mák zvědavý. „To, co nám na ostatních nejvíc vadí, jsou většinou negativní vlastnosti nás samých. Jenže sama od sebe se nikdy neodstěhuješ,“ oblažil nás nepříteliš duchaplným paradoxem.

„Já se *vůbec* nechci stěhovat,“ artikulovala Vlasta, což jí znemožňovalo tolik kňučet a hýkat. „Je to v prvním patře. Dá se tam pohodlně dojít po schodech, ale nedosáhnou tam opilci a povodeň. Je to hned u výtahu. Nejvíce kamarádů si uděláte, když bydlíte u výtahu. Mám ráda holky ze zbytku buňky. Máme na patře největší televizi, nejčistší mikrovlnku a ideální tlak vody...“ vykládala ještě tři minuty, až se začal nudit i ten nejzarytější čumil a naši rozmluvu opět pohltilo řinčení příborů.

„Takže ty chceš, aby se odstěhovala ona?“ dešifroval ji Libor.

Vlasta se vysmrkala do zbývajících dvou ubrousků a zkroutěně přisvědčila.

„Vy jste fakt tragédi, ty vado. Vy neovládáte úplně základy mezilidské komunikace,“ usrkl Libor pohrdavě z kakaa. „Ten si neumí udržet holku, ta ji neumí vyhnat. Zadek si utřít umíte?“

Tohle se Liborovi muselo nechat. Jestli byl v něčem přeborník, tak v navazování a rozvazování kontaktů. A obojí si užíval. Je pravda, že úmyslně to praktikoval pouze na děvčata a úprky jeho kolejních spolubydlících byly zpravidla jen vedlejší

efektem. I tak si ale zapisoval, co je způsobilo, aby až prý zhloupne a s nějakou se sestěhuje, mohl vždycky zatáhnout za záchrannou brzdu. „Po čtyřech semestrech vzalo z jeho pokoje roha už patnáct spolubydlících.“

„Šestnáct,“ opravil mě.

„Kdo je ten poslední?“ zajímalo mě.

„Nevím, jak se jmenoval. Všichni mu říkali Květák, měl takovej účes.“

„A proč odešel?“ otřela si Vlasta závěrečnou slzu.

„Svedl jsem mu přítelkyni,“ přiznal Libor po chvílce přemýšlení. „Ale to nedoporučuju. Než se člověk odstěhuje, jsou to ještě asi dva dny papírování. Kdykoli jsem během nich usnul, mlátil mě pěstí do obličeje. Nepřjemný.“

Uznale jsme našpulili rty.

„No a... co bych teda měla zkusit? Co zabírá?“ vyzvíдалa Vlasta.

„Toho je strašně moc,“ Libor nafoukl tváře a pomalu je vyprázdnil v náznaku pestrého menü: „Drogy. Vši. Cigarety. Větry. Dechovka. Ale nejvíc asi sex,“ zhodnotil.

„Nechci s ní spát,“ protestovala Vlasta nejistě. „Máma říká, že mám spát jen s tím, s kým chci být celý život.“

„Ne s ní. Jak by ji to asi vyhnalo?“ poklepal si Libor na čelo. „S někým jiným. V pokoji. Aby jí to vadilo.“

„Ale já teď... nemám zrovna žádnou známost,“ pokrčila Vlasta rameny.

„Si nějakou udělej,“ rozhodil Libor samozřejmě rukama. „Ty vado, vy jste fakt jak malí,“ obrátil oči v sloup. Pak vylovil Vlastě z vlasů párátka: „Hele, hele!“ zabodl čtyři z nich do kiwi. „Sputnikiwi!“

Rozhlížel jsem se z Vlastiny palandy po pokoji. Stačilo pár zpřeházených kusů nábytku, a jako bych tu nikdy nebyl. Místo postele, kde přišla Ol'ga o panenství, inkoustová tiskárna a odšťavňovač. Místo její oblíbené oscanované stránky z Medvídka Pú na mě plešoun s mikrofonem a několika růžovými vlasy vyzývavě vyplazoval piercing.

„Svlíkni si tričko,“ přikázala mi Vlasta.

„Proč já?“ ohradil jsem se. „Ty si ho svlíkni!“

„Haha,“ řekla, aniž by tu bylo cokoli vtipného, a přetáhla mi ho přes hlavu. „Teď mi ukaž, jak budeš vzdychat.“

„No...“ zaváhal jsem, „normálně,“ dvakrát jsem vzdychl.
„Takhle, jo?“ Vlasta se zatvářila podezíravě. „To je spíš...
jako bys seděl na záchodě.“

Vyškubl jsem jí dotčeně svoje triko a měl se k odchodu.
„Ne ne, Vojto!“ zatarasila mi cestu. „Je to krásný.“
„Tak zasténej ty, ty Afrodito,“ vyzval jsem ji.
„Ne, já nebudu. Stydím se,“ sklopila cudně oči.
„No to je výborný,“ plácl jsem rozladěně dlaněmi o stehna.
„Takže to bude vypadat, že sis dala dvacet a já si ho tu...“

Někdo zaklepal a vzal za kliku.

Vlasta mě drapla za obličej, skolila mě do lehu a přehodila přes nás peřinu. Pravačkou chytla žebřík, levačkou průčelí postele a začala s ní freneticky mlátit do zdi. Když jsem mlčel, dloubla mě loktem do žeber: „Jauu... uááh, ano!“

Za necelou půlminutu jsme opatrně vykoukli. Stál tam nepřilíši udivený Libor s paží vytrčenou naším směrem a utvrzeně kýval: „Vy... spolu... Já to věděl! Byli jste na sebe poslední dobou takoví jedovatí. No nic,“ posadil se na židli. „Koupil jsem vám praženou kukuřici,“ roztrhl sáček a nabral si hrst.

Vlasta divokým mácháním rukou ponoukala Libora ke dveřím, když vtom jejich panty zavrzaly podruhé.

Ve vteřině si znovu lehla a mě stáhla s sebou za chlupy na hrudi. Mé zoufalé skučení přiklopila peřina.

„Aúúúú toho mám mám plný zuby!“ rozkřikl jsem se na ni.

„Vím, že to máš takhle rád,“ vyslovovala smyslně a nahlas.

„Ne, nemám! Bolí mě to,“ odsekl jsem a štípl ji do nosu.
„No? Jak se ti to líbí?“

„Ano,“ zavzdychala, „dělej mi to,“ a zase rozpohybovala postel.

„Ne, nemluví s tebou,“ vydrápal jsem se zpod deky a střetl se pohledem s přísně vypadající brunetou v černé mikině, s mikádem a úzkýma očima. Hleděla střídavě na mě, střídavě na Libora chroupajícího popcorn, a když vykoukla Vlastina hlava, pojala do zorného pole i ji.

„Ahoj Simono,“ pozdravila Vlasta asertivně. „Tohle je můj žurnalistický milenec Vojta,“ poplácala mě soudružsky po zádech.
„Hodně nahlas sténá.“

„Ahoj,“ zamával jsem a mile se usmál.

„Vy tu...“ děvče se zamračilo, „a ty...“ obrátila se na Libora.

„Souložíme,“ pravila Vlasta dogmaticky.

„I ty?“ zadívala se Simona tázavě na Libora, kterému mezitím svítilo.

„Ne. Já... se dívám. Mám... Jsem voyeur. Mám to i v očkovacím průkazu,“ poodešel k oknu a chvíli mžoural skrz žaluzie. Pak se vrátil. „Kukuřici?“ naklonil k děvčeti pytlík.

„Nemůžeme si pomoci. Jsme jako veverky,“ zaculila se Vlasta rádoby rozpačitě a přitiskla se mi důvěrně řadry k rameni. „A protože to nemáme kde dělat, děláme to tady. I několikrát denně,“ začala mi nosem ohýbat ušní chrupavku sem a tam. „Proto se taky odstěhovala moje předešlá spolubydlící. Vid', ty můj hřebče?“ zašeptala mi vlně do zvukovodu.

„Ano... Vlasto. Moje. Klisno,“ souhlasil jsem přerývaně ze strachu o boltec.

Dívka znovu absolvovala dva okruhy očních kontaktů a zdálo se, že těžko hledá slova. „Tedy... musím přiznat,“ obula si pantofle, „že jsem zaskočená,“ a posadila se na postel pod plakat s kschitícím se plešounem. „Když jsem tě poprvé viděla, vůbec bych neřekla, že jsi tak svobodomyšlná a pokroková. Působila jsi na mě, teď už ti to můžu říct, spíš jako taková upjatá puťka.“

Vlasta se křečovitě usmívala a cukal jí přitom horní ret.

„Ale tohle je fakt super,“ pokračovala Simona. „Mám taky kluka. Vlastně tři. Máme volný vztah. A taky to nemáme kde dělat,“ vylovila z kabelky mobil. „Hned Brunovi zavolám!“

Vlasta zesinala a já cítil její nehty nořící se do mého předloktí. Už jsem měl toho mučení tak akorát. „Dost! Nech mě!“ vykřikl jsem, vysmekl se jí, seskočil z palandy a dopadl do krabice od banánů, plné skript a energetických nápojů. Postavil jsem se. „...si vydechnout, ty nymfomanko! Nejsem jenom kus masa,“ hrdě jsem se sebeurčil, vytrhl z jednoho šanonu eurofólii a zakryl si s ní bradavky.

Libor vytáhl brko, zapálil si a ostentativně vyfoukl obláček přímo doprostřed místnosti.

Simona to překvapeně pozorovala. „Myslela jsem, že nechceš, aby se tu kouřilo,“ vzhledla zmateně k Vlastě.

„To jsem...“ Vlastě zahořel v očích oharek naděje, „si dělala legraci. Tady se hulí v jednom kuse. Oblečení nám smrdí, jako

bychom tu topili potkanama. Ty jsi nekuřačka, vid'?" zazubila se na Simonu.

„Jsem,“ přitakala. „Ale kluci ne. A mně... to nevadí.“ Zničehonic se jí rozzářil obličej. „Napíšu Marianovi, ať přiveze šíšu!“

Vlasta udeřila hlavou o zeď.

„Víte, že v tomhle pokoji,“ odkašlal jsem si a nasadil hluboký rozhlasový témbur, „našli přesně před deseti lety zohavená těla dvou nájemnic? Ano!“ dramaticky jsem vykulil oči. „Udělala to ta třetí. Tvrdila, že ji posedl zlý démon. Mimochodem,“ otočil jsem se na Vlastu, „můžeš mi, prdelko, vysvětlit, proč už týden mluvíš ze spaní mrtvými jazyky? Mužským hlasem.“

„Zbožňuju duchařské historky!“ zatleskala pobaveně Simona.

„Hraju na bicí a mám lepru!“ zařvala Vlasta hystericky, shodila peřinu a všichni se odmlčeli.

Ticho přeřaly až kakofonické tóny, jimiž se rozezvonil Simonin mobilní telefon: „*I'm the bitch you hated, filth infatuated...*“ Vyběhla s ním do chodbičky. „No ahoj Mariane.“ Zavřela za sebou.

Vlasta vyndala z přihrádky skříně balení syrových špaget a začala s nimi bít Libora do hlavy. Nikdy jsem si nevšiml, jak je vystresovaná Vlasta násilnická. „Trochu šoupla nábytkem a před spaním poslouchala hudbu!“ Co slovo, to úder. „To bylo všechno! A teď?“ Špagety se lámaly o Liborovo čelo. „Tvoje rady mi udělaly z pokoje hašíšácké doupě a nevěstinec!“ vyrazila mu jointa z pusy.

Když agresorce došly nudle, chvíli jsme se na sebe jen tak dívali. Brunátná Vlasta hlasitě oddechovala. Libor stál ve změti těstovin a nepřítomně si kousal záděru. Já si tiskl na hrud' matný euroobal, protože mé svršky se povalovaly přímo v epicentru hněvu.

A tenkrát mě to napadlo. Co když všechny ty triky a drobné lži, kterými si lidé usnadňují život, život ve skutečnosti ztěžují? „Nebyli by všichni šťastnější a vyrovnanější, kdyby si navzájem řekli, co chtějí, stejně tak co jim vadí? Proč projevovat zájem o děvče tím, že si ho naopak nevšímám? Proč se rozcházet s partnerkou tak, že předstírám kapavku?“ položil jsem káravě Liborovi ruku na klíční kost. „Proč nedovedeme říct svým spolubydlícím, že se chovají neurvale?“ věnoval jsem Vlastě

smířlivý úsměv. „Co když recept na všechno je obyčejná upřímnost? Jenom to nikdo nezkusil.“

Moje slova dozněla. Libor mi zkontroloval zorničky, Vlasta podala z police digitální teploměr.

„Řekni jí, že když ses včera sprchovala,“ luskl Libor prsty, „vylezl z výlevky kozoroh!“

Vlasta se zakabonila.

„Teda... Štír! Škorpión!“ imitoval pravou paží jedovatý bodec.

„Nebo že nám v ledničce někdo otravuje jíd...“

Simona dotelefonovala a vešla do pokoje.

„...no. Takže... se ukázalo, že nám někdo přimíchal do hořčice jed na krysy,“ prohlásila konsternovaně Vlasta. „Už zase. Věřil bys tomu, Libore?“

„Ano,“ kýval přesvědčeně Libor.

Simona svrážila obočí a objevila se jí mezi nimi vertikální vráska. „Libor? Libor žurnalista?“

Libor znejistěl: „Ano?“

„Z pokoje 422?“ nepolevovala Simona v dotazníku.

Když nikdo neoponoval, přistoupila k Liborovi a položila mu ruce na ramena. Ten se evidentně nerozpomenul, ale pro jistotu ji taky objal: „Jestli máš zítra večer č...“

Simonino stehno prudce vystřelilo vzhůru. Liborovi vyhrkly slzy, kousl se do jazyka, hlesl a padl na kolena. A za moment na bok. Simona sebrala ze země sáček a rovnoměrně posypala Libora praženou kukuřicí.

„To máš za bráchu, ty vošouse. A vy!“ ukázala rozhorleně na Vlastu a pak na mě.

Přesunul jsem fólii za mírného šustění z hrudi ke slabinám.

„Vy se styďte, že kamarádíte s někým takovým. Je mi z vás blivno,“ zardousila nás pohledem, „stěhuju se!“ a práskla dveřmi.

„Co to...“ zajímal se Libor v nestandardní tónině.

„Myslím, že už vím, proč mu říkali Květák,“ podržel jsem Liborovi před obličejem index z dívčina stolu. „*Simona Květáková*“.

Vlasta sešplhala rozjařeně po žebříku, dřepala na bobek a dala chroptícímu Liborovi pusu na čelo.

Z druhé strany jsem si k němu klekl já: „Když máš problém vycházet s lidmi, měl by ses zamyslet v první řadě...“

Libor po mně hodil odšťavňovač.

Jiří Charvát
<http://chladnouhlavu.cz>